

Szabó Marietta, ötödéves hallgató

... És amiért még érdemes egyetemen tanulni

Elérkezett az az idő a középiskolások életében, amikor ismét egy fontos lépésre szánják el magukat. Öt évvel ezelőtt – mintha csak tegnap lett volna – csoportokba verbuválódva jártuk az egyetemi nyitott napokat, böngettük az egyetemi prospektusokat, hogy minél több információt gyűjtsünk az adott egyetem színvonaláról, az oktatásról, hogy a legjobb döntést hozzassuk meg a továbbtanulásunkat illetően. Ötödéves magyar-angol szakos hallgatóként úgy gondolom, hogy életem egyik legmeghatározóbb mérföldköve volt az, amikor a Konstantin Filozófus Egyetem Közép-európai Tanulmányok Karának tanári szakára jelentkeztem. Már alapiskolás korom óta olyan segítőkész, lelkes tanárok vettek körül, akik belém plántálták a tanári pálya iránti szeretetüket, de ez a fajta elkötelezettség igazán az egyetem, illetve az itt munkálkodó magas szaktudású tanárok bátorítására, tanácsaik, útbaigazításuk által fémjeleződött. Kiskoromtól kezdve tanáraink ösztönzésére különféle irodalmi, fogalmazás-, népdal-, illetve szavalóversenyekbe kapcsolódtam be, s külön öröm volt számomra, hogy a karunk lehetőséget ad ezen tevékenységek folytatására, valamint

számtalan más alkalmat kínál a hallgatóknak az önreprezentációra.

A *Tompa Mihály Vers- és Próza*mondók, Énekelt Versek és Lírai Színpadok Versenyének egyik legizgalmasabb része számomra az általam kiválasztott szöveg interpretációja, a szöveg felruházása az egyéni tapasztalataim, élményeim, lelki állapotom által, illetve annak vetülete és megszólaltatása a színpadon. Úgy gondolom, hogy e verseny hozadéka, hogy egyfajta magabiztosságot kölcsönöz, bővíti a nyelvi repertoárt, fejleszt a verbális, illetve non-verbális kommunikációs készséget, mely véleményem szerint egyik fontos alapköve a tanári pályának.

Számomra a Tudományos Diákköri Konferencia is egy életre szóló élmény volt, ahol az irodalom területén kidolgozott munkámat egy szakmai bizottság előtt mutathattam be a kari fordulón, illetve a vajdasági, valamint az országos debreceni forduló alkalmával, ahol más határon túli diákokkal mérhettem össze tudásomat. Ez egy kiváló lehetőség volt arra, hogy bepillantás nyerjek más diákok kutatásaiba, bővítssem látókörömet, s új ismeretségre is szert tegyek. Az említett versenyeken kívül még számtalan

más rendezvénybe kapcsolódhatnak be a diákok, de akár a versenyszervezésből is kivehetik a részüket karunkon. Személyes tapasztalatomból fakadóan biztos vagyok benne, hogy a továbbtanulni vágyók itt megtalálják a számításukat, s ki tudnak teljesedni azon a területen, ami őket érdekli. Egyfajta biztonságérzetet és családi légkört tudhat magáénak az a hallgató, aki a mi karunkat választja, a tanárok ugyanis szakmai tudásuk legjavát átadva igyekeznek felkészíteni bennünket a tanári pályára, s tanácsaikkal próbálnak útbaigazítani bennünket.

Végezetül a pályaválasztás előtt állóknak Jókai Anna szavait idézném útravalóul, mely életigazságot hordoz magában: *„A tudás hatalom - bármilyen elcsépeletnek, sőt karikírozhatónak látszik ez a mondás. Nem, ne ringassuk magunkat ábrándokba: a tudás által az ember nem valamiféle külső, látványos hatalom birtokosa lesz, igaz, aki tudja a dolgok lényegét, erre nem is pályázik – hanem egyszerűen csak meg tudja hosszabbítani saját határait, a lényét képes kiterjeszteni, akár kozmikus méretekre. Minél többet tud, annál kevésbé lesz idegen a világban és annál kevésbé tudja a világot átélni.”*

rögtön be tudtunk illeszkedni, megsértünk nekik a mi egyetemünkről, arról, hogy nálunk hogyan zajlik a tanítás, milyen tantárgyaink vannak. Bármiben kérhettük a segítségüket, főleg a szlovák-magyar nyelvtudásuk volt nagy hasznunkra.

Szeretnék kiemelni egy számomra nagyon fontos eseményt, ami mindent elárul az egyetemről, az ott tanító tanárokról és diákokról. Mivel külföldi diákok voltunk, szükség volt arra, hogy bejelentkezzünk a rendőr-

ségre. Ide természetesen kellett egy szlovák dokumentum és egy angol dokumentum is az Erasmushoz. Valljuk be, nem egyszerű, kis pénzért, hivatalos fordítót találni úgy, hogy nem is beszélünk szlovákul. Tanárainkhoz fordultunk hát segítségért. Hirtelen azt vettem észre, hogy egyik irodából a másikba megyek, mindenki intézkedik, telefonál, az igazgató úr jön-megy és próbál segíteni. Végül sikerült találni egy megfelelő fordítót.

Éreztem, hogy fontosak vagyunk, hogy mindenki segíteni akar, hogy mindenki a kedvünkben akar járni és mindezt kedvesen teszik. Nagyon ritkán és nagyon kevés helyen érztem ilyet. Talán ezzel mindent elárulok az ott jelenlévő családias morálról.

Tehát mindezekért az élményekért, mindezekért az emberekért, mindezekért az érzésekért érdemes és jó a nyitrai egyetem tanulója lenni, még ha csak négy hónapra is.